

С Решение № 946 от 02.07.2020 г. по адм.н.д. № 1545/2020 г. на Районен съд - Варна е потвърдено наказателно постановление, с което е наложена имуществена санкция на дружество за нарушение по Закона за мерките за изпиране на пари („ЗМИП“). Р

Дружеството притежава качеството задължено лице по чл. 4, т. 3 от ЗМИП, тъй като е финансова институция по смисъла на Закона за кредитните институции. При осъществяване на дейността си дружеството предоставяло потребителски кредити.

Нарушението се изразява в това, че задълженото лице не е идентифицирало свой клиент по Договор за кредит преди сключването му по начина, описан в ЗМИП. Клиентът представил единствено разрешение за пребиваване, а не официален документ за самоличност. По време на проверката са установени още няколко договора за кредити, при сключването на които също не са били спазени законовите изисквания за идентификация.

Вместо да извърши идентификация чрез изискване на официален документ, финансовата институция е снела копие единствено от удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС. Съгласно ЗМИП, документите за пребиваване и СУМПС не са официални документи за самоличност, поради което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв.

Съдът посочва, че правилно е била ангажирана отговорността на дружеството. Тази отговорност по своята същност е безвиновна и представлява обективната отговорност на задълженото лице за неизпълнение на задължения към държавата и се реализира винаги.

След жалба на финансовата институция, касационната инстанция констатира също, че наведените касационни доводи са неоснователни. Освен това възраженията в жалбата вече били разгледани и обсъдени от Районен съд – Варна, тъй като са идентични с въззивната жалба. Административен съд – Варна споделя изцяло мотивите на Районен съд.

**Решение № 1659 от 11.11.2020 г. по к. адм. н. д. № 1978
/ 2020 г. на XVIII състав на Административен съд -
Варна**

Чл. 28 ЗАНН

Чл. 52, ал. 4 ЗАНН

Чл. 57 ЗАНН

Чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН

Чл. 63, ал. 1 ЗАНН

Чл. 63, ал. 3 ЗАНН

Чл. 116, ал. 1, т. 3 ЗМИП

Чл. 15, ал. 1 ЗМИП

Чл. 53, ал. 1 ЗАКОН ЗА МЕРКИТЕ СРЕЩУ ИЗПИРАНЕТО НА ПАРИ

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МАРИЯ ЖЕЛЯЗКОВА

ЧЛЕНОВЕ: ТАНЯ ДИМИТРОВА

СТОЯН КОЛЕВ

СЕКРЕТАР: МАЯ ВЪЛЛЕВА

ПРОКУРОР: С. ИВАНОВ

Като разгледа докладваното от с-я Желязкова КНАХД № 1978/2020г.

по описа на съда, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 от АПК вр. чл.63 ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на на "БИ ЕНД ДЖИ КРЕДИТ" ООД, ЕИК ******, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул."Незабравка" № 25, ет.5, представлявано от управителя С.И.Г., чрез пълномощник - адв.Н.Б., срещу Решение № 946/02.07.2020г., постановено по АНД № 1545/2020г. на Районен съд-Варна, с което е потвърдено Наказателно постановление № 38-9/19.03.2020г. на Председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" /ДАНС/, с което дружеството за нарушение по чл.53 ал.1 вр. чл.15 ал.1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/, е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв., на осн. чл.116 ал.1 т.3 от ЗМИП.

В касационната жалба се поддържа, че решението на въззивния съд е необосновано и неправилно, като постановено в нарушение на процесуалните норми и на материалния закон. Оспорва се изводът на ВРС, че описаното в процесното НП нарушение е безспорно извършено. Сочи се, че административнонаказващият орган /АНО/ е наложил административното наказание без да посочил въз основа на какви обстоятелства и доказателства е приел, че е извършено деянието - нарушение на чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН, както и без да събере необходимите доказателства, с които да скрепи фактическите си установявания за вината на дружеството - нарушение по чл.52 ал.4 от ЗАНН. Излага се, че посочените процесуални нарушения са достатъчно основание за отмяна на НП, доколкото са довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице. В условията на евентуалност твърди маловажност на нарушението по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като се касае за инцидентен случай и макар и в един по-късен момент, задължението да се идентифицира клиента с международен паспорт, е било изпълнено. На изложените основание претендира отмяна на въззивното решение и постановяване на друго, по същество на спора, с което да се отмени НП. В съдебно заседание и по съществуващото на спора, чрез пълномощника си адв.Н.Б., поддържа жалбата и моли същата да се уважи.

Ответникът - Държавна агенция "Национална сигурност", в депозирани по делото чрез процесуален представител писмено становище и писмени бележки, поддържа неоснователност на жалбата и излага подробни доводи за законосъобразност на НП и на въззивното решение, като моли оставяне на последното в сила.

Представителят на ВОП дава заключение, че жалбата е неоснователна и решението на ВРС, като правилно и законосъобразно, следва да се потвърди.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок от легитимирана страна и пред надлежния съд, поради което е допустима. Разгледана по същество същата е неоснователна, по следните съображения:

Производството пред районния съд е образувано по жалба на "Би енд Джи Кредит" ООД, против горепосоченото НП, с което за нарушение на 53 ал.1 вр. чл.15 ал.1 от ЗМИП и на основание чл.116 ал.1 т.3 от с.з. на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. С оспореното решение ВРС е потвърдил същото. За да се произнесе по спора, съдът е приел от фактическа страна, че през м.10.2019г. служители на Дирекция "Финансово разузнаване" при ДАНС, един от които св.М.В, извършили проверка на дейността на дружеството по ЗМИП за периода 01.01.2019г.-30.09.2019г., в хода на която констатирани, че с оглед

възникналото на 31.07.2019г. делово взаимоотношение между дружеството и А.Г., поради сключен договора за кредит, дружеството не е изпълнило задължението си по чл.53 ал.1 от ЗМИТ да идентифицира физическото лице чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него, а е взело предвид само неофициален документ - разрешение за пребиваване.

За установеното бил съставен АУАН, в който нарушението било квалифицирано като такова по чл.53 ал.1 вр. чл.15 ал.1 от ЗМИП, наказуемо по чл.116 ал.1 т.3 от ЗМИТ. Същият бил надлежно връчен на дружеството, което депозирало срещу него възражения в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН. Като приел изцяло констатациите в акта, а възраженията за неоснователни, АНО издал процесното НП.

Описаната фактическа обстановка ВРС е приел за установена от събраните в хода на АНП доказателства и депозирани в хода на съдебното производство свидетелски показания.

В решението си съдът е изложил мотиви, че административно-наказателното производство /АНП/ е проведено без нарушаване на процесуалните правила визирани в ЗАНН; същото е започнало въз основа редовно съставен АУАН издаден от компетентен орган; НП е мотивирано; съставено е от компетентен орган, в законоустановения срок; отговаря на изискванията на чл.57 от ЗАНН.

ВРС е приел, че от събраните по делото доказателства безспорно е установено деянието, за което е наложено административното наказание и че нарушението е извършено от жалбоподателя, като е осъществен състава на чл.53 ал.1 от ЗМИП, доколкото кредитополучателят А.Г. не е бил идентифициран чрез представяне на официален документ за самоличност по смисъла на § 1 т.12 от ДР на ЗМИП, преди установяване на делови взаимоотношения по смисъла на чл.15 ал.1 от ЗМИП между страните по договора за кредит.

Счел е, че АНО правилно е определил квалификацията на деянието, както и приложимата санкционна норма и размерът на наложената имуществена санкция. Констатирал е, че не са налице основания за приложението на чл.28 от ЗАНН.

Обсъдил е възраженията на въззивника, като по подробно изложени съображения е приел същите за неоснователни.

Настоящата инстанция намира обжалваното решение за правилно и законосъобразно. При постановяването му РС е извършил цялостна проверка на обжалваното НП, съгласно задължението по чл.313 и чл.314 от НПК, приложим по препращане от чл.84 от ЗАНН. Съдът не е нарушил процесуалните правила и относно събирането на допустимите и относими към спора доказателства, обсъдил е доводите на страните. В мотивите към решението е направено подробно изложение на установените от събраните по делото фактически обстоятелства и на следващите от тях правни изводи. Решението е постановено и при правилно приложение на материалния закон. Изложените в тази връзка подробни, обосновани и логически обосновани със събраните доказателства мотиви настоящият състав като касационна инстанция изцяло споделя и възприема като свои, на основание чл.221 ал.1 изр.2 от АПК, поради което не намира за необходимо да ги преповтаря.

Наведените в жалбата касационни основания не се установяват. Освен това възраженията в същата са идентични с тези от въззивната жалба и вече са били разгледани и обсъдени от ВРС, чиито мотиви настоящият състав, както посочи по-горе, споделя изцяло. Допълнително намира за необходимо да изложи следното:

Неоснователно касаторът твърди допуснати в хода на АНП нарушения на чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН. Процесното НП е подробно мотивирано, като съдържа описание на всички факти и обстоятелства установени при проверката, които са довели до извода за допуснато нарушение по чл.53 ал.1 от ЗМИП. Последното е индивидуализирано в степен, позволяваща да се разбере какво е обвинението и срещу какво да се

организира защитата, което ясно личи от съдържанието на въззивната и касационната жалба.

АНО не е допуснал и нарушение на чл.52 ал.4 от ЗАНН. Съгласно цитираната разпоредба преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства. Органът е обсъдил възраженията в писменото становище на наказаното лице, като е намерил същите за неоснователни. В случая не е било необходимо да извършва допълнително разследване, тъй като не е имало спорни обстоятелства. На практика фактите установени от АНО /респ. и самото нарушение/ не са били оспорени. Възражението се е свеждало основно до това, че идентифициращите лице-кредитополучател данни, са били снети от документа му за временно пребиваване, както и че от нарушението не са произтекли вредни последици, поради което същото е маловажно.

Следва да се посочи и това, че и в хода на съдебното производство не се твърди и не са представени доказателства установяващи различна фактическа обстановка. Твърдят се основно процесуални нарушения хода на АНП, като изводът на въззивният съд за липса на допуснати такива, се споделя изцяло от касационната инстанция.

Като правилни се възприемат и мотивите, че процесното нарушение не е маловажно по своя характер, по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Тази преценка е направена още от АНО, като е била ревизирана от въззивния съд. Както законосъобразно е прието процесното нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от останалите от същия вид. Освен това същото е формално и не изисква настъпване на вредни последици, а липсата на такива не обуславя по-ниска степен на обществена опасност. Напротив, обществените отношения, които регулира нарушената правна норма, обуславят по-висока степен на опасност на деянието. Както правилно е отчел ВРС, нарушението дори и да е отстранено, то това е станало след проверката, на която е констатирано.

Противно на твърдението на касатора, видно от съставения на 29.01.2020г. Констативен протокол рег.№ ФР-10-279, обективиращ резултатите от проверката, процесното нарушение не е "инцидентен" или изолиран случай.

Мотивиран от изложените съображения, настоящият касационен състав намира, че не се установиха наведените с жалбата касационни основания. Атакуваното решение на ВРС е валидно, допустимо и постановено при спазване на правилата на процесуалния закон и на материалноправните разпоредби, поради което следва да се остави в сила.

С оглед изхода на спора и на основание чл.63 ал.3 от ЗАНН, основателно се явява своевременно направеното от ответника /в депозираните преди с.з. писмени бележки/ искане за присъждане на съдебно-деловодни разноски. Предвид осъщественото от служител с юридическо образование, процесуално представителство /изготвяне на писмено становище и писмени бележки/ и като съобрази фактическа и правна сложност на спора, съдът намира, че касаторът следва да се осъди да заплати в полза на ДАНС ю.к.възнаграждение в размер на 80 лв., определен съобразно чл.37 от ЗПП, вр. чл.27е от НЗПП.

Водим от горното и на основание чл.221 ал.2 от АПК вр. чл.63 ал.1 от ЗАНН, настоящият състав на Административен съд - Варна

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 946/02.07.2020г., постановено по АНД № 1545/2020г. на Районен съд-Варна, с което е потвърдено НП № 38-9/19.03.2020г. на Председателя на ДАНС, с което на "БИ ЕНД ДЖИ КРЕДИТ" ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул."Незабравка" № 25, ет.5,**

представявано от управителя С.И.Г., за нарушение по чл.53 ал.1 вр. чл.15 ал.1 от ЗМИП, е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв., на осн. чл.116 ал.1 т.3 от ЗМИП.

ОСЪЖДА "БИ ЕНД ДЖИ КРЕДИТ" ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул."Незабравка" № 25, ет.5, представлявано от управителя С.И.Г., да заплати на Държавна агенция "Национална сигурност" сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Решение № 946 от 02.07.2020 г. по адм. н. д. № 1545 / 2020 г. на 23 състав на Районен съд - Варна

Чл. 28 ЗАНН

Чл. 57 ЗАНН

Чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН

Чл. 116, ал. 1, т. 3 ЗАКОН ЗА МЕРКИТЕ СРЕЩУ ИЗПИРАНЕТО НА ПАРИ

Чл. 15, ал. 1 ЗМИП

Чл. 4, т. 3 ЗМИП

Чл. 53 ЗМИП

Чл. 53, ал. 1 ЗМИП

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА МИХАЙЛОВА

СЕКРЕТАР: ПЛАМЕН ПЛАМЕНОВ

Като разгледа докладваното от съдията

НАХД № 1545 по описа на съда за 2020г.,

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание чл.59 и следващите от ЗАНН по жалба на "Б.е.Д.К. " ООД, представлявано от управителя С.И.Г., против Наказателно постановление № 38-9 / 19.03.2020г. на Председателя на ДАНС, което на основание чл. 116 ал.1 т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари, на "Б.е.Д.К." ООД е наложена "Имуществена санкция " в размер на 5 000 лв. / пет хиляди лева/.

В жалбата се навеждат множество доводи за допуснати в хода на производството нарушения на процесуалните правила.Твърди се, че в акта липсват дата и място на извършване на нарушението, че не е посочено дали свидетелите в него са присъствали при установяване на нарушението или само при съставяне на акта, че наказващият орган не е изпълнил задълженията си по чл.52 ал.4 от ЗАНН, че не са изложени съображения за това защо не е приложена разпоредбата на чл.28 от ЗАНН и др. Поради тези и други съображения се иска цялостна отмяна на постановлението.

В съдебно заседание въззивната страна , редовно призована, представлява се от надлежно упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата на посочените в нея основания.По същество адв.Н.Б. отново пледира за отмяна на постановлението поради съществени нарушения на процесуалните правила, а в условията на алтернативност моли да бъде приложена разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

Въззиваемата страна, редовно призована, представлява се от надлежно упълномощен процесуален представител, който оспорва жалбата, а по същество излага

становище, че постановлението е правилно, обосновано и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

След като прецени обжалваното постановление, с оглед обстоятелствата посочени във въззивната жалба и събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

"Б.е.Д.К." ООД с търговско наименование "Макс Кредит" било финансова институция по смисъла на ЗКИ и било вписано в регистъра по чл.3 "а" от ЗКИ. То било задължен субект по смисъла на чл.4 т.3 от ЗМИП. При осъществяване на дейността си дружеството предоставяло потребителски кредити на български граждани или на лица със статут на постоянно пребиваващи в Р.България, притежаващи ЕГН. Кредитирането се осъществявало чрез мрежа от 27 представителни офиси и чрез онлайн кредитиране.

През м.10.2019г. служители на Дирекция "Финансово разузнаване" при ДАНС, един от които св.М.В., извършили проверка на дейността на дружеството по ЗМИП за периода от 01.01.2019г. до 30.09.2019г. При проверка на сключени договори се установило, че на 31.07.2019г. в гр.Варна между дружеството и А. Г. бил сключен Договор за кредит с номер МАХ_50019779. При сключването на договора за кредит между страните се установило делово взаимоотношение и за дружеството било налице задължение по смисъла на чл.53 ал.1 от ЗМИТ да идентифицира физическото лице чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него.

При сключване на договора обаче Г. не бил идентифициран по начина, описан в чл.15 ал.1 от ЗМИТ. Той бил представил разрешение за пребиваване, издадено от МВР-София с № 700944827, а не официален документ за самоличност. В хода на проверката били установени още няколко договора за кредит, при сключването на които лицата не са били идентифицирани съобразно законовите изисквания. Всичко установено при проверката било описано в Констативен протокол за проверка на място по ЗМИП. № ФР-10-283/ 29.01.2020г.

С оглед установеното при проверката, св. В. съставил срещу " Б.е.Д.К. " ООД акт за установяване на нарушение, което било квалифицирано като такова по чл. 53 ал.1 вр. чл.15 ал.1 от ЗМИП, наказуемо по чл.116 ал.1 т.3 от ЗМИТ. Актът бил предявен на управителя на дружеството, като тогава не били направени възражения. В срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН били депозирани писмени възражения, в които било посочено, че данните за лицата, изискуеми от чл.53 от ЗМИП се били събрани от удостоверение за постоянно пребиваване, което е официален документ, издаден от МВР. Било посочено, че установеното несъответствие със законовите изисквания не е довело до неблагоприятни последици, настъпването на които закона цели да предотврати. Поради това и било формулирано искане дружеството да бъде предупредено, а не санкционирано за установените в хода на проверката няколко нарушения.

Въз основа на съставения акт и след обсъждане на възражението, било издадено и атакуваното наказателно постановление № 38-9/19.03.2020г., с което било прието, че от страна на " Б.е.Д.К." ООД е допуснато нарушение на чл.53 ал.1 вр. чл.15 ал.1 от ЗМИП. За него, на основание чл.116 ал.1 т.3 от ЗМИП на дружеството била наложена "Имуществена санкция" в размер на 5 000лв.

В хода на съдебното следствие като свидетел бе разпитан М.В. -актосъставител, чиито показания съдът кредитира като логични, последователни и непротиворечиви.От тях се установи, че нарушението е било установено при извършена проверка, както и че са били констатирани няколко подобни случая при договори, сключени в различни градове. Св.В. посочи още, че законът е категоричен с какви документи следва да се идентифицира страната по договора и представеното в случая удостоверение не е сред тях.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни и писмени доказателства по административно-наказателната преписка, приобщени в хода на съдебното производство, които са последователни, взаимно обвързани и безпротиворечиви и анализирани в съвкупност не налагат различни изводи.

При така установената по делото фактическа обстановка и въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му,обосноваността му и справедливостта на наложеното административно наказание ,съдът прави следните правни изводи:

Въззивната жалба е депозирана в законния срок и от легитимен субект, поради което е процесуално допустима.

Наказателното постановление № 38-9/19.03.2020г. е издадено от компетентен орган- от Председателя на ДАНС на основание чл.123 ал.1 от ЗМИП. Актът също е съставен от компетентно лице съгласно Заповед рег. № 3-2640/10.09.2019г., приложена по преписката .

Наказателното постановление съдържа всички необходими реквизити съгласно чл.57 от ЗАНН. Вмененото във вина нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща да се разбере какво е обвинението и срещу какво да се организира защитата. Посочена са нарушените материално - правни норми, като наказанието за нарушението е индивидуализирано.Съдът не споделя възраженията в жалбата, свързани с допуснати в хода на производството съществени нарушения на процесуалните правила. И в акта, и в постановлението изрично е посочено, че нарушението е извършено на 31.07.2019г. в гр.Варна. С това изискванията на чл.42 т.3 и чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН са изпълнени, като не е необходимо да се посочва дали нарушението е извършено в офис на дружеството или при безналично кандидатстване. Изрично в акта е посочено , че Р.Х. - Я. е свидетел при установяване на нарушението, а Р.Т. е присъствал при съставянето му. Поради това съдът намира възраженията в жалбата в тази насока за неоснователни.Като такива съдът преценява и възраженията, свързани с наказателното постановление.В него наказващият орган освен че е обсъдил депозираните възражения и ги е приел за неоснователни, е изложил съображения и за това защо случаят не следва да бъде приет за маловажен. Поради това и съдът намира, че в хода на производството не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че правото на защита на нарушителя е било реализирано в цялост с подаването на жалба до въззивната инстанция.

Правилно административно-наказващия орган е приложил материалния закон, като е съотнесъл установените фактически констатации към правната норма.По делото няма спор, че "Б.е.Д.К. "ООД, с оглед спецификата на своята дейност, е задължено лице по смисъла на чл.4 т.3 от ЗМИП и като такова следва да спазва законовите изисквания. Разпоредбата на чл.53 ал.1 от ЗМИП сочи, че идентифицираното на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него.Нормата на чл.15 ал.1 от ЗМИП предвижда, че

идентифицирането на лицето, като част от мерките за комплексна проверка на клиентите, се извършва преди установяване на делови взаимоотношения между страните. От друга страна, в § 1 т. 12 от ДР на ЗМИП е посочено, че официален документ за самоличност е документ по смисъла на ЗБЛД, ЗЧ и др., като изрично е визирано, че документите за пребиваване и чуждестранното свидетелство за управление на МПС не са "официални документи". В настоящият казус, от всички събрани по делото доказателства се установява, че на 31.07.2019г. кредитополучателя А. Г. при сключване на договор за кредит MAX_500019779, е бил идентифициран с представяне на разрешение за пребиваване, вместо с документ по смисъла на ЗБЛД. Поради това съдът намира, че описаното в акта и постановлението нарушение безспорно е било извършено.

Правилно е била ангажирана отговорността на " Б.е.Д.К." ООД, която по своята правна същност е безвиновна отговорност и представлява обективната отговорност на юридическото лице за неизпълнение на задължения към държавата и се реализира независимо от конкретния извършител, формата на вина, степента на обществена опасност на дееца и т. н.

Съобразно събраните по делото доказателства съдът намира, че правилно наказващият орган е преценил, че не следва да прилага разпоредбите на чл.28 от ЗАНН. Обществената опасност на настоящото нарушение не е по-ниска от останалите от този вид. Самото нарушение е формално и за неговата съставомерност не се изисква настъпване на каквито и да било последици, за да се приеме, че тяхната липса води до извод за ниска степен на обществена опасност. Дори да се приеме, че дружеството е отстранило нарушението, то очевидно това е станало едва след неговото установяване през м.10.2019г. От друга страна, при извършената от контролните органи проверка са били установени и други идентични нарушения, от което може да се направи извод, че случаят не е инцидентен. С оглед на това, съдът намира че нарушението не е с явно незначителна обществена опасност и не засяга в малка степен установения ред за държавно управление. Поради това и не следва да се приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН и да се приеме, че случаят е маловажен.

Правилно на дружеството е била наложена санкция на основание чл.116 ал.1 т.3 от ЗМИП, тъй като именно в тази норма е предвидено наказание за задължено по чл.4 т.3 от ЗМИП юридическо лице, което е извършило нарушение на чл.53 ал.1 вр. чл.15 ал.1 от ЗМИП. Доколкото законодателят е предвидил санкции за нарушения, описани в тази норма и чл.53 ал.1 и чл.15 ал.1 от ЗМИП попадат сред тях, съдът намира възраженията в жалбата, касаещи приложението на санкционната норма за неоснователни.

Правилно наказващият орган е наложил на " Б.е.Д.к." ООД " имуществена санкция" в минималния предвиден в закона размер от 5 000лв, като е съобразил всички обстоятелства, визирани в чл.27 от ЗАНН и е изложил съображенията си в наказателното постановление.

Поради изложеното до тук съдът намира, че атакуваното постановление е правилно, обосновано и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

Доколкото в хода на производството не бяха направени искания за присъждане на разноски, съдът намира, че не следва да се произнася в тази насока.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 38-9 / 19.03.2020г. на Председателя на ДАНС, което на основание чл. 116 ал.1 т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари, на "Б.е.Д.К." ООД е наложена "Имуществена санкция " в размер на 5 000 лв / пет хиляди лева/.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд-Варна по реда на АПК.

След влизане в сила на съдебното решение, административно-наказателната преписка да се върне на наказващия орган по компетентност.